

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvæ Meditationes Complectitvr circa omnia Christi Domini Acta, ab eius
Baptismo ad finem vsque Prædictionis, Doctrinam, Miracula, Parabolas

Puente, Luis de la

Coloniae, 1612

22. De ijs quæ Transfiguratione dura[n]te eueneru[n]t.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54633)

MEDITATIO XXII.
 DE IIS QVAE IN IPSA
 Transfiguratione Chri-
 sti euenerunt.

PUNCTVM I.

*T*a ecce duo viri loqueban-
 tur cum illo, erant autē Moy-
 ses & Elias, visi in maiestate:
 & dicebant excessum eius,
 quem completurus erat in
 Hierusalem.

a Luc. 9.30.

IN hoc puncto primum
 est considerandum, cur Christus Dominus
 noster ex omnibus testamenti Veteris Pro-
 phetis, hos duos elegerit? *Prima* huius causa
 fuit, quod hi & notiores & excellētiores fue-
 rint ob sanctitatis magnitudinē. *Deinde*, quod
 vterque fuerit valde zelans obseruationem
 legis, & vtilitatem populi sui, quo nomine
 plurimos labores pertulerunt. *Tertia*, quod
 vterque *b quadraginta dies ieiunauerit*, sicut
 ipse Christus Dominus. Et vterque in alio
 monte contemplatus fuerit Dei magnitudi-
 nem eiusque incarnationis mysterium, ideo-
 que voluit Christus ab illis honorari, & ho-
 norare illos. Ex quo concipiam ingens deside-
 rium virtutum, quæ in eisdem sanctis resplen-
 duerunt, ieiunij præcipuè, orationis, & zeli,

I.

b Exod. 34.

28.

3. Reg. 19. 8.

vt

vt apud eundem Dominum bono sim loco, sicut illi fuerunt.

II. SECUNDÒ perpendam, duos istos S. Prophetas, *visos esse in magno splendore & maiestate.* Tum quod ita expediret honori Christi; quem veniebāt recognituri suum Redemptorem, tum vt intelligeretur, sanctos debere esse Christo similes, in gloria & maiestate, sicut sunt in laboribus & ignominiiis huius vitæ. O quàm fuerunt læti hi sancti eum videntes, quem à tot annis desiderauerant & expectauerant, quo modo recognouerunt & tanquam Deum suum & Saluatorem adorauerunt! quas gratias eidem egerunt, quod ad eos redimendos venisset. Perpendens autem hos eorum affectus, excitabo, & ego in me eodẽm simul cum illis.

III. TERTIÒ perpendam, de qua re cum CHRISTO Domino colloquerentur, *Dicebant enim excessum eius quem completurus erat in Hierusalem,* de Passione videlicet & morte ipsius, quæ plena fuit excellentiæ in doloribus & ignominiiis, sicut etiam in satisfactione pro nostris peccatis, quidquid enim in eo fuit, excellens, & plurimum fuit, ultra quam nos merebatur, & quam esset necessarium ad nostrum remedium.

O Dulcis IESU qualia hæc sunt colloquia inter tot gaudia? colloquia de passione & morte, cum tanta gloria & exultatione coherent? *c si musica in luctu est importuna*

tuna narratio, etiam luctus erit in ipsa musica; verum ex hoc conicio, tuas musicas esse colloquia de passione, quia amor illa reddit iucunda. Hinc intelligam CHRISTVM Dominum nostrum, quamdiu vixit nec ad breue quidem tempus, requiem habere voluisse, sed miscuisse semper laborem, vt nos doceret gaudium in hac vita ad passionem esse dirigendum, & vt intelligamus eum qui in amando excedit libenter colloqui de eo quod amat, & quoniam impense amabat ipse passionem, in gratiam sui patris & nostræ utilitatis, delectabatur valde colloquia de ea audire.

O excellens amator, concede mihi te amare sicut me amasti, quo pati delecter & de passione sermones miscere sicut tu fuisti delectatus. O vtinam omnes consolationes meæ ad ignominias & dolores cum excessu tolerandos dirigantur, quamuis verè non erit excessus, si quidem quidquid pati poterò, modicum censebitur, si cum eo conferatur, quod meis peccatis sum promeritus, aut cum eo, quod tu Domine pro eisdem pertulisti.

PUNCTVM II.

PETRVS verò & qui cum illo erant, gra- a Luc. 9. 32.
uati erant somno, & euigilantes viderunt
maiestatem eius & duos viros qui stabant
cum illo. Et factum est, cum discederent ab illo,
ait Petrus ad IESVM, Præceptor bonum est nos
hic

hic esse, faciamus hic tria tabernacula, vnum tibi, vnum Moysi, & vnum Elia nesciens quid diceret.

I.

Hic imprimis perpendenda est, miseria & imbecillitas nostra, quod cum Christus Dominus noster, orat ac vigilat, & in sua oratione transfiguratur, Apostoli dormiunt. Fas quidem est credere incepisse illos orare cum suo Magistro, sed quia oratio protrahebatur, præ lassitudine obdormiuerunt, in quo apparet, discrimen inter orationem feruentium & tepidorum, nam illorum *orationis*, vt Sapiens ait, *b melior est finis quam principium*, in fine enim obtinetur transfiguratio, sicut ostendit Christus in sua oratione, sed tepidorum orationis contra principium est melius quam finis, strenue enim inchoantes mox defatigantur, ideoque perfectam transfigurationem ad quam oratio dirigitur non assequuntur. Et si supra me ipsum me reflectam repræhendam sæpè me in hac impingere, & iacturam facere fauorum quos mihi Deus concederet, si feruens in oratione vigilarem, vult tamen interdum Christus Dominus infinitam suam misericordiam nobis ostendere, & dormientem excitare extemporaneis suis illustrationibus, gloriam suam aperiendo, & consolationem quam meritis non fuerat communicando, sicut his Apostolis hic accidisse videmus.

b Eccl. 7. 9.

II.

c S. Aug. in Solilo. c. 27.

DEINDE perpendam *c* gaudij illius infinitatem quod erit in æterna gloria, cuius vel vna guttula, quam S. Petrus degustauit dum Christi

Christi

Christi Domini corpus vidit glorificatum, ita illum satiauit vt voluerit æternum ibi manere, ac doluerit, quod Moyses & Elias abierint, ideoque obtulerit tria ibi tabernacula facere, in quibus habitarent, nihil de se aut suis sociis cogitans, atque si in mundo non essent, aut talibus tabernaculis ad habitandum non indigerent. Rerum enim Cœlestium pulchritudo & suauitas, si gustetur, facile efficit, vt rerum terrenarum obliuiscamur, & cum Apostolo dicamus *d existimo omnia detrimentum esse & arbitror vt stercora, vt Christum lucrificiam,* & sim cum illo in gloria. e *O Deus meus quam magna multitudo dulcedinis tue, quam abscondisti timentibus te!* fac me vel vnicam guttam eius delibare, vt rerum omnium terrenarum fastidium concipiam solaque cœlestia quæram.

TERTIO perpendam S. Petrum non sciuisse quid diceret, tum quod suauitate quâ in anima afficiebatur ebrius esset; tum propter horrorem quem habebat ad passionem & mortem Christi, de cuius sermone nihil delectabatur, potius optabat illam impedire, sicut re ipsa tentauit 6. dies ante transfigurationem dicens Christo *f absit à te Domine non erit tibi hoc quem CHRISTVS Dominus repulit dicens, vade post me, satana, scandalum es mihi, quia non sapis ea quæ Dei sunt, sed ea quæ hominum.* Et cum nunc audiret Moysen & Eliam confirmantes, ea quæ Christus de morte sua ante paucos dies dixerat, voluisset ipse hoc impedire & in eo fervore dixit, vt in eo loco

d Philip. 3. 8

e Psal. 30. 20

III.

f Matth. 16. 22.

perpetuò manerent. Sed neque hic sciebat quid diceret, quia Deus statuerat Christum mori, & quia hæc vita non est ad fruendum, sed ad patiendum, & orationis consolationes, non dantur ut in eis sistamus, sed ut eisdem excitemur ad labores passionis. Et quia insignis est ignorantia non delectari ijs colloquiis quibus CHRISTVS delectatur, & cum in ipsius sis comitatu velle effugere ne eiusdem amplectaris voluntatem. O dulcis IESV, hoc mihi concede, ut amem quod tu amas, & ijs delecter quibus tu delectaris, atque delecter ea iucunditate, quam mihi in monte Tabor dabis, qua animer, ut libenter sim tecum etiam in monte Caluarie. Amen.

PUNCTVM III.

Matt. 17. 5.

2. Petr. 1. 17

AD HVC Petro loquente, ecce nubes lucida obumbravit eos, & ecce vox de nube dicens, hic est Filius meus dilectus in quo mihi bene complacui, ipsum audite.

I.

PERPENDENDVM hic primùm Patrem æternum & Spiritum sanctum, voluisse etiam hac occasione CHRISTVM Dominum nostrum honorare, eiusque authoritatem manifestare, quò ipsius personæ authoritas, dignitas & doctrina agnosceretur, quod etiam in ipsius Baptismo præstiterunt. Spiritus sanctus in nube, quæ significat copiosam doctrinam & scientiam & gratiarum ac donorum cœlestium abundantiam, quæ essent hominibus per Christum communicanda, & hæc nubes, non obscura fuit, sicut olim Deus ma-

nife-

nifestabatur in nube & nebula, sed lucida & splendens, vt significaret, cessasse iam figuras, ac peruenisse veritatē per illas significatam. Ipse quoq; Pater æternus auctoritatem Filio suo voluit afferre voce illa quę prodiit ex nube, quę ipsius Christi Domini etiā diuinitatem referebat, iuxta illud Ioannis, *b tres sunt qui testimonium dant in Cælo, Pater, Verbum, & Spiritus S. & hi tres vnum sunt* in diuinitate, & omninō conformes in testimonio quod de illa reddunt.

b 1. Ioan. 5.
7.

II.

DEINDE perpendam illa Patris æterni verba: *hic est Filius meus dilectus in quo mihi bene complacui.* Quibus ea confirmauit, quę in eius baptismo dixerat, simul nos monens, statum filiorum Dei incipere in hac vita à Baptismo, perfici verò in gloria vbi accipiunt hæreditatem. *Hæc verba expensa sunt supra Medit. 3.* Hic verò adiecit *Pater ipsum audite* quasi diceret, audite quę docet & præcipit, credite & exequimini quia Magister est vester, nō Moyses neq; Elias, estq; mea voluntas vt ipsum audiatis. O supreme Pater gratias tibi ob testimonium quod tribuis Filio tuo, placet mihi Dñe, eius doctrinam audire & amplecti, ipse enim dixit, *c mea doctrina non est mea, sed eius qui misit me, & quacunque à te audiuit hæc loquitur in mundo, & cum illum audimus te audimus, o dulcissime IESV, congratulor tibi, nouā hanc officij tibi commissi & magisterij muneris approbationē, & quandoquidē Pater tuus iubet te audiri, d loquere Domine ad cor*

c Ioan. 7. 16
& c. 8. 26.

d 1. Re. 3. 10.

T z meum,

meum, quia audit seruus tuus, cupiens id implere quod audierit.

PUNCTVM IV.

a Matt. 17.
7.

ET a audientes discipuli ceciderunt in faciem suam & timuerunt valde, & accessit IESVS & tetigit eos, dixit q̄, eis surgite & nolite timere.

I.

b Daniel.
10. 12.

HOC factō docemur boni spiritus propriū esse initio cū loquitur hominē turbare, postmodū verò quietum cor & tranquillū reddere, quod etiā b Danieli contigit. Sed tu anime mea perpende, si iucunda suavisq; Dei vox ita electos turbauit quid factura sit terribilis ac tremenda eiusdem vox, cum in auribus reproborum sonuerit? audi itaque nunc dulcis Magistri vocem, ne postea seueri iudicis vox te perterrefaciat.

II.

Leuantes autem oculos suos neminem viderunt nisi solum IESVM, vt intelligerent de ipso solum vocem illā esse intelligendam, ipsumq; solū ipsis sufficere absq; Moyse, & Elia. O mi amantissime discedant licet oēs meque deserāt, modo tu mecū permaneas nihil mihi superest desiderandum: Moyse discedat, discedat Elias, abeant creaturæ omnes modo tu Deus meus non discedas, nec me deseras, securus maneo, contentus & satius.

III.

Denique descendens illis de monte, cepit eis Iesus dicens, nemini dixeritis visionem, donec Filius hominis à mortuis resurgat. Cupies hanc gloriam latere ne esset impedimentum

passio-

passionis, & mortis eius. O profunda humilitas, ô ardens charitas redemptoris! ut gloriã suam manifestet, eligit montem & locum secretum, paucosque testes, quibus perpetuum imponit silentium quam diu ipse vixerit, ut verò mortem & ignominiam subeat montem eligit & locum publicum, his adeo raris humilitatis exemplis superbiam meam confundere volens, meque ad laborum tolerantiam insignibus adeo charitatis operibus permovere. Concede mihi Domine te in his virtutibus imitari, siquidem in eum finem earum exemplum mihi præstitisti.

MEDITATIO XXIII.

DE IIS QVAE CHRISTO
Domino cum filiis Zebedæi euenerunt, cum ab eo peterent, ad dextram, & sinistram eius sedere in Regno eius.

EQVEMVR in hac Meditatione historiam prout refert S. Marcus, quod ita sit magis ad nostrum institutum, adiungemus autem aliquid ex S. Matthæo. Et aduertendum est quod referre aut perpendere Apostolorum defectus in ea occasione non est cum iniuria ipsorum,